

[...]

Kaposvár. Marat – Ács Jani rendezése

Nagyon jó, az egész kicsit hidegre, gúnyosra, szkeptikusra van véve, sok poénkodással, egyenletes játékkal, mára hangolt, sodró rendezéssel. Az Eörsi-beleírások, dalbetétek! Mintha Peter Weiss Kelet-Európáról írta volna. Amolyan ráadás előadás volt, kettő. Du. egyetemisták voltak lenni, 10 busszal jöttek, este meg pesti értelmiségiek, mindenki, aki számít. Mi is egy nagy társasággal mentünk, nálam Évi, Gábor, meg balszerencsémre az Adrienn. Előadás után a zsúfolt büfében olyan nyavalyásan éreztem magam, olyan kívülállónak, öregnek, jelentéktelennek. Pest krémje volt ott, melyhez – akármennyire is zsenáns bevallani – tartozni szeretnék vagy tartoznom kéne. És azzal se mentegethetem magam, hogy még kezdő vagyok, hogy ez és ez lesz. A 33-dik évembe léptem. Ha minden jól megy, jövőre előadják az egyik fordításomat (Nyíregyházán!) A filmötleteim nem kellene senkinek. A regényem évek óta csak készül és ha egyszer mégis megírnám, és hajlandóak is lennének kiadni, már 40 felé fogok járni. És ez még mind semmi. 32 évesen jó tízzel többnek nézek ki. Semmivel se áltathatom magam, a tehetségemmel pláne nem... Ott álltam a büfében és hihetetlenül rosszul éreztem magam. Szorongás, magány, idegenség... És még van, aki engem tart az élet császáranak...! A velem egykorú *többiek* már életművel rendelkeznek, még az a hi-mi-humi Czukor is, az a miazma, az az ázalék. Természetesen ott volt és rögtön lekapcsolta Évit – az az undorító, gejl mosoly,

amivel „elkérte” tőlem –, hurcolta, mindenkinek bemutatta, kacarásztak. Nem féltékeny voltam, csak hirtelen megértettem a helyzetem: ő fog otthagyni engem. Én csak csapongok, kalandozom, ő viszont át fog lépni rajtam. Úgy néz majd rám, mint a dézsmabárány, szomorkásan mosolyog, sajnálkozva elhúzza a száját, tehetetlenül megvonja a vállát, és örökre kilép az életemből. Tényleg az egyetlen reményem Amerika. [...]